

اول ماه مه 2007 آلمان :

گزارش و عکس

آلمان - فرانکفورت

گزارشی از:

کانون همبستگی با کارگران ایران در شهر فرانکفورت آلمان

1. برگزاری شب همبستگی با کارگران ایران: روز 30 آوریل 2007 از ساعت 19 تا 24 و با حضور دهها نفر شب همبستگی با کارگران ایران در محل دانشگاه فرانکفورت و با سرود انترناسیونال برگزار شد. برنامه شامل 2 قسمت سخنرانی و پرسش و پاسخ و نیز موزیک بود. سخنران (محمد شمس از فعالین کارگری) با اشاراتی به وضعیت کارگران در جامعه سرمایه داری علی العموم ، بطور ویژه به جنبش کارگری در ایران و مطالبات کارگران پرداخت. زمانی با توجه به طرح سوال از سوی حاضرین و پاسخ توسط سخنران نیز در نظر گرفته شد. مصاحبه ای با فعالین داخل ایران در رابطه با برگزاری مراسم اول مه تهیه شده بود که با توجه به نقص فنی در ضبط آن قرار شد در آینده به صورت کتبی پخش شود.

2. برگزاری نمایشگاه عکس در روز اول ماه مه : روز اول ماه مه امسال طبق سنت هر ساله در فرانکفورت با راهپیمایی و گرد همایی در میدان بزرگ شهر برگزار شد. در این روز کانون اقدام به برپایی نمایشگاه عکس در رابطه با گوشه های از شرایط کار و زندگی کارگران و نیز مبارزات و اعتراضات آنها کرد که مورد بازدید شمار زیادی از تجمع کننده گان مراسم قرار گرفت. عده ای اقدام به تهیه عکس و گزارش از نمایشگاه نمودند و سوال و اظهارنظرهایی در رابطه با آن مطرح شد. غیر از نمایشگاه، پوسترهایی تبلیغی به زبانهای آلمانی و فارسی تهیه شده بود مبنی بر آزادی بی قید و شرط محمود صالحی ، برگزاری روز اول مه در ایران حق مسلم کارگران است ، زنده باد اول ماه مه و زنده باد سوسیالیسم . تعدادی اعلامیه بزبانهای آلمانی و فارسی نیز در میدان پخش شد.

فعالیت‌های کانون در رابطه با اول ماه مه بطور اخص عبارت بود از
ایجاد جلب همبستگی با مبارزات کارگران ایران و جمع آوری 250
ایرو برای تقویت مبارزات کارگری در ایران

کانون همبستگی با کارگران ایران
آلمان - فرانکفورت و حومه
1 مه 2007

Kanoonhf_2007@yahoo.de

Solidarität mit
m Iran / Frankfurt.

کانون همبستگی با کارگران ایران
آلمان - فرانکفورت

آلمان – هانوفر

گزارشی از:

کانون همبستگی با جنبش کارگری ایران – هانوفر

کانون همبستگی ... در 2 جلسه ، تلاش کرد که با دیگر نیروهای موجود در هانوفر مشترکا اول ماه مه را برگزار کند ولی به توافق نرسید ، اما توافق کردیم که همگی از یک میز اطلاعاتی برای پخش اطلاعاتی و نشریاتمان استفاده کنیم.

در نتیجه کانون همبستگی... اطلاعاتی مشترک و سراسری کمیته های آلمان را پخش کرد و با سازمانهای دیگر هم اطلاعاتی های خود را بر روی میز اطلاعاتی گذاشتیم. ما نیز 2 شماره آخر خبرنامه کارگری آلمانی زبان " آربایتزنیوز " را هم کپی کردیم و در آنجا پخش کردیم. تصاویری را چاپ کردیم در کنار دیگر مبارزان جنبش کارگری مثل اسالو و صالحی آنجا نمایشگاه عکس درست کردیم.

مسلمانان در کنار تصاویر ما تصاویری از دیگر فعالین شهر نیز وجود داشت.

کانون ... برای جمع آوری کمک مالی و همبستگی با کارگران ایران تصمیم گرفته بود که در محل دیگری که محل جشن و پایکوبی است، جایی را اجاره کند، تا از طریق فروش غذا و نوشابه، کمک مالی جمع آوری شود. این حرکت اولین تجربه عملی کانون ... بود، این حرکت تاثیر بسیار مثبتی در شهر هانوفر داشت. مراجعه کنندگان بسیار گرم به ما تبریک می گفتند و در انجام کارها، خود را داوطلب میکردند. برای اولین بار نسل جوان (7 نفر) در کنار ما و با ما در کارها شریک بودند.

قصد ما از این کار ایجاد فضایی تازه در شهر بود که توجه مردم را به مبارزات کارگران جلب کنیم و حمایت خودمان را نیز اعلام کنیم، از این بابت بسیار خوشحال هستیم که به این اقدام دست زدیم. درآمد حاصل از فعالیتهایمان توسط کانون ... تصمیم گرفته شد که به سندیکای " دگ ب " شهر هانوفر بدهیم و آنها نیز اگر خواستند مبلغی روی آن بگذارند و به ایران بفرستند. پیشنهاد ما به سندیکا این است که نصف این پول را به شماره حساب نجیبه صالحی زاده و نصف دیگر را به سندیکای شرکت واحد واریز کنند. نتیجه فعالیتیمان را توسط رادیو و تلویزیون با سپاسگزاری از همه که در برگزاری اول ماه مه سال 2007 ما را یاری رسانده بودند، به اطلاع عموم رساندیم و اعلام کردیم که ما با همکاری شما 650 یورو جمع آوری

کردیم که بدست همه فعالین جنبش کارگری در ایران میرسانیم با آرزوی سلامتی و شادی برای همه شما و پیروزی طبقه کارگر

آلمان – کلن

گزارشی از: کانون همبستگی با کارگران ایران – کلن

در روز اول ماه مه، کانون همبستگی با کارگران ایران و تلاش- کانون حمایت از مبارزات مردم ایران در یک همکاری مشترک در تظاهراتی

که به دعوت اتحادیه های کارگری در شهر کلن برگزار شده بود، شرکت کردند. در این تظاهرات با حمل شعارهایی مبنی بر حمایت از مبارزات کارگران ایران، دفاع از آزادی حق تشکل مستقل کارگری و نیز آزادی زندانیان سیاسی به ویژه آزادی محمود صالحی به زبان آلمانی، سعی کردند تا صدای کارگران ایران را به گوش شرکت کنندگان در این راهپیمایی برسانند.

در عین حال با برگزاری نمایشگاهی از تصاویر مبارزات کارگران و نشان دادن شرایط کار در ایران، با توضیحاتی به زبان آلمانی و نیز پخش نشریات اخبار کارگری و مطالبی به زبان آلمانی تلاش کردند تا آخرین اخبار و اطلاعات در مورد مبارزات کارگران ایران را در اختیار بازدید کنندگان قرار دهند. این نمایشگاه عکس به شکل متنوعی تهیه شده بود که با استقبال زیادی مواجه شد. تصاویری از نمایشگاه عکس کارگری در روز اول ماه مه در کلن-آلمان

آلمان – برلین
گزارشی از:
گروه همبستگی با جنبش کارگری – برلین

گروه همبستگی با جنبش کارگری – برلین روز اول ماه 2007 با هدف جلب افکار عمومی حول مبارزات کارگران ایران و بویژه همبستگی با محمود صالحی کارگزندان در محل تجمع عمومی ویژه اول ماه مه در برلین غرفه ی اطلاع رسانی برپا نمود . در این محل امسال دهها غرفه ی سیاسی و فرهنگی نیز برپا بود و کنسرت های جشن همبستگی گروه های مختلف مردم از ملیت های مختلف را همراهی می کردند. در یک روز تمام افراد مختلفی به غرفه ی گروه همبستگی با جنبش کارگری مراجعه کردند و تعدادی از نشریه ی خبری – کارگری "آربایتزنیوز" به زبان آلمانی و فراخوان ویژه همبستگی با محمود صالحی پخش شد و تعدادی نیز با امضاء به کمپین برای آزادی محمود صالحی اعلام همبستگی نمودند . در این روز گروه همبستگی با جنبش کارگری – برلین در کنار غرفه، همچنین با فروش غذا و نوشیدنی به جمع آوری کمک مالی اقدام نمود . کاری که در حقیقت ساعتها وقت مصروف تدارک آن شد و با تلاش و خستگی ناپذیری جمعی به تا به آخر به انجام رسید. قرار شد درآمد حاصل از فروش غذا بعنوان کمک مالی به خانواده کارگران زندانی در نظر گرفته شود .

اطلاعیه مشترک کمیته های همبستگی با کارگران ایران در آلمان

کارگران ایران: زنده باد اول ماه مه

اول ماه مه روز جهانی کارگر ازراه می رسد و کارگران جهان در این روز با شکوه همپوندی و هم سرنوشتی طبقه ی خود بعنوان یک طبقه جهانی را جشن می گیرند . اول ماه مه در ایران اما تعطیل رسمی نیست و کارگران ایران همچنان برای برسمیت شناخته شدن این روز بعنوان روز جهانی کارگر مبارزه می کنند .

کارگران ایران امسال در شرایطی به استقبال اول ماه مه می روند که در اقتصاد ویران، درآمد های سرشارنفت (سال ۱۳۸۵ درآمد نفت به بیش از ۵۰ میلیارد دلار رسید) بتاراج می رود و میلیونها نفر در زیر خط فقر قرار گرفته اند. در حالیکه رسماً خط فقر چهارصد هزار تومان (۳۴۵ یورو در ماه) اعلام شده ، حداقل دستمزد کارگران یکصد و هشتاد هزار تومان (۱۵۰ یورو در ماه) تصویب شده است . بدین ترتیب بخش عظیمی از مزد بگیران کشور به ورطه فقر رانده شده و با وجود اشتغال قادر به تامین حداقل معاش خود نیستند، علاوه بر آن دهها هزار کارگر هر روزه برای دستمزدهای عقب افتاده ای مبارزه می کنند که در برخی موارد عدم پرداخت دستمزد ها به بیش از بیست ماه رسیده است .

کارگران ایران در صورت بیکاری بی بهره از حقوق و تامین اجتماعی اند . سطح دستمزدها با سطح تورم تناسبی ندارد ، در حالیکه نرخ تورم به ۱۵٪ رسیده و قدرت خرید کاهش یافته و دستمزد واقعی کارگران پایین نگه داشته شده است . این وضعیت رقت بار و کمر شکن به کارفرمایان اجازه می دهد تا با سوء استفاده از هرج و مرج اقتصادی و در فقدان تشکلهای مستقل کارگری هر چه بیشتر برای کسب سود های نجومی همین حداقل بهای نیروی کار را نیز هدف قرار دهند و با منطق "کارآرزان ، کارآرزان" در شرایط بیکاری گسترده به استثمار و حشیانه ی کارگران بویژه کارگران مهاجر منجمله کارگران افغان در ایران ادامه دهند . کارگرانی که ناچاراً گاهی در ۳ شیفت کار می کنند و در مقابل ۱۲ ساعت کار طاقت فرسا و خدماتی با دریافت مزدی کمتر از حداقل دستمزد تعیین شده در زیر خط فقر زندگی نمایند.

فعالین کارگری ایران که به همراه خانواده هایشان با آگاهی طبقاتی برای تغییر وضعیت موجود مبارزه می کنند هر روزه تحت فشار و کنترل پلیسی قرار دارند و " بجرم اقدام علیه امنیت کشور " دائماً مورد آزار و اذیت قرار دارند . دستگیری محمود صالحی یکی از فعالین کارگری شناخته شده در ۹ آوریل ۲۰۰۷ که چندین سال متوالی است بجرم شرکت در تجمع اول ماه مه در سقز یکی از شهرهای کردستان مورد تهدید، ارباب و زندان قرار دارد تنها یک نمونه است که نشان می دهد ، دولت کنونی احمدی نژاد نیز علیرغم وعده های عوام فریبانه اولیه همچنان سیاست های ضد کارگری را ادامه داده و با سرکوب فعالین کارگری مانع سازمانیابی کارگران در تشکلهای مستقل خود برای دفاع جمعی و سازمانیافته از حقوقشان می گردد.

رسالت دولت احمدی نژاد اجرای سیاست خصوصی سازی و هموار کردن راه حرکت سرمایه و انباشت سرمایه در یک چشم انداز دزدمت است . این دولت بعنوان بزرگترین کارفرمای کشور سرمایه گذار برای توسعه منافع اقتصادی و بهره ورگی از منابع سود آور در کل منطقه به رودرویی با قدرت های غربی دامن می زند تا با قدرت نمایی نظامی بتواند از رقبا منطقه ای وجهانی امتیازات اقتصادی گرفته و در سرمایه گذاریهای استراتژیک و سودهای حاصله سهم خویش را تضمین نماید.

در این وضعیت بحرانی است که رژیم ایران به بهانه خطر خارجی با شدت مطالبات معیشتی ، اجتماعی و سیاسی لایه های مختلف اجتماعی منجمله کارگران، زنان ، دانشجویان و آزادیخواهان را سرکوب می نماید و از سوی دیگر با وعده " امنیت سیاست – اجتماعی " سرمایه داران بزرگ خارجی را دعوت به سرمایه گذاری می نماید .

بنابراین دولتی که اجرای خصوصی سازی اصلی ترین راستای سیاست اقتصادی اش را تشکیل می دهد و بر اصلی ترین رشته های اقتصادی کنترل تمام دارد و بزرگترین کارفرمای کشور محسوب می شود بدنبال تضمین بیشتر جایگاه سرمایه داری ایران در روابط سرمایه داری جهانی است و ناچار است خود را با نیاز های سرمایه جهانی تطبیق دهد و برای تقسیم بازار جهانی و محدود کردن حقوق کار و در هم شکستن تشکلهای کارگری از سیاست های غالب جهانی موسوم به نئولیبرالیسم تبعیت نماید . بی دلیل نیست که صندوق بین المللی پول در گزارش اخیرش در باره ایران ، احمدی نژاد را مورد تمجید قرار داد و از محرک های تازه ای که احمدی نژاد برای اجرای خصوصی سازی ایجاد کرده است ابراز خشنودی نمود . روشن است که سرکوب خشنوتبار جنبش کارگری هیچگاه مانعی بر سر راه سرمایه های بین المللی در حمایت از چنین رژیمهایی نبوده است.

اول ماه مه در ایران سمبل مبارزه ی متحدانه و بین المللی کارگری است . ضرورت این مبارزه و آگاهی از منافع طبقاتی در بین کارگران ایران نیز حاصل شرایط واقعی و عینی است که جامعه سرمایه داری آنرا سبب شده است . از همینروست که جنبش کارگری ایران در مقابل تعرضات سرمایه بخش جدایی ناپذیر جنبش بین المللی کارگری است . این جنبشی است که به اعتبار خود ویژه گی ضد سرمایه داری اش با جنگ و نظامیگری مخالف است و به همراه مطالبات روزمره برای جهانی عاری از جنگ و برقراری عدالت مبارزه می کند .

اول ماه مه روز همبستگی ، همگرایی و همکاری مبارزاتی نهاد ها و تشکلهای مستقل کارگری در ایران است . این آن پیامی است که کارگران پیشرو ایران امسال با امید به تحقق و گسترش آن به استقبال اول ماه مه شتافته اند.

ما فعالین کمیته های همبستگی با کارگران ایران که خود بخشی از طبقه کارگر آلمان محسوب می گردیم با پشتیبانی قاطع از مبارزات ضد سرمایه داری درون جنبش کارگری ایران و حمایت از مطالبات عموم کارگران ایران منجمله حق تشکلهای مستقل کارگری و برسمیت شناخته شدن اول ماه مه بعنوان روز تعطیل رسمی در ایران ، کلیه فعالین کارگری آلمان را به ادامه همبستگی بین المللی با کارگران ایران فرا می خوانیم تا در این وضعیت بحرانی که در منطقه ی خاورمیانه حاکم گشته و کابوس جنگی دیگر را به گردش درآورده است ، بتوانیم با حمایت از مطالبات برحق کارگری فعالین کارگری ایران را یاری

رسانیم و اول ماه مه امسال را به روز همبستگی کارگری و مبارزه با توطئه های سرمایه داری بر علیه طبقه کارگرو مبارزه ی قاطع با جنگ طلبی و جنگ افروزی مبدل نماییم .

پیروز باد مبارزات کارگران جهان

گروه همبستگی با جنبش کارگری - برلن
کانون همبستگی با جنبش کارگری ایران - هانوفر
کانون همبستگی با کارگران ایران - کلن
کمیته همبستگی با کارگران ایران - هامبورگ
کانون همبستگی با جنبش کارگری ایران - فرانکفورت و حومه

Gemeinsames Kommuniqué der Solidaritätskomitees mit den Arbeitern im Iran – Deutschland

Arbeiter im Iran: Es lebe der 1. Mai

1. Mai, der internationale Tag der Arbeiter, naht. Weltweit bereiten sich Arbeiter für diesen glorreichen Tag ihrer Solidarität vor, um an ihre schicksalhafte Gemeinsamkeit zu erinnern und sie zu feiern. Im Iran ist dieser Tag jedoch noch immer kein freier Tag. Die Arbeiter im Iran kämpfen weiterhin für die Anerkennung des Tags der Arbeiter.

Die Arbeiter im Iran gehen den 1. Mai unter schwierigsten Bedingungen entgegen. Sie befinden sich in einer wirtschaftlichen Ruine, in der die horrenden Öleinkommen (2006 wurden über 50 Milliarden Dollar erzielt) geplündert werden und Millionen Menschen unter der Armutsgrenze leben müssen. Während die Offizielle Armutsgrenze auf 450,000 Toman (345 Euro) festgelegt wurde, beträgt der ebenso staatlich festgelegte Mindestlohn gerade mal 180,000 Toman (150 Euro) im Monat. So wurde der Großteil der Lohnabhängigen in die Armut getrieben. Diese Menschen sind trotz Beschäftigung nicht in der Lage, ihre Grundbedürfnisse zu decken und ihr Lebensunterhalt aufrecht zu erhalten. Darüber hinaus kämpfen Zehntausende Arbeiter um ihren zurückbehaltenen bzw. Nicht gezahlten Löhne, die in manchen Fällen sogar die Grenze von 20 Monate Verzögerung erreicht haben.

Die Arbeiter im Iran verfügen im Falle der Arbeitslosigkeit über keinen sozialen Schutz. Die Löhne steigen nicht nur gemessen an die Inflationsrate, sondern befinden sich in andauernde Bewegung nach unten. Diese miserablen Verhältnisse ermöglichen den Unternehmern, den wirtschaftlichen Chaos und die fehlenden Organisationen der Arbeiter voll auszunutzen. Die Gunst der Stunden nutzend, greifen die Unternehmer sogar diese niedrigen Löhne an, um weiter hin nach dem Motto „billige Arbeit, billige Arbeiter“ den Ausbeutungsgrad zu verschärfen und die entrechteten Arbeiter, darunter die Immigranten aus Afghanistan, ausbluten zu lassen. Nicht selten arbeiten viele in 2, 3 Schichten. Auch ein Arbeitstag von 12 Stunden harter Arbeit wird nur unter der festgelegten Mindestlohngrenze entlohnt.

Unter solchen Bedingungen kämpfen die Aktivisten der Arbeiterbewegung mit ihren Familien für die Änderung des gegenwärtigen Zustands. Sie sind einer täglichen polizeilichen Kontrolle ausgesetzt und werden unter dem Vorwand „Insurktion gegen die Sicherheit des Landes“ schikaniert. Die Inhaftierung von Mahmoud Salehi, einer der bekanntesten Arbeiteraktivisten, am 9. April 07, ist nur ein, wenn auch besonderes, Beispiel dieser Fälle. Unter der Anschuldigung der Teilnahme an Maikundgebungen 2004 in Saghez, eine Stadt in Kurdistan, ist er jahrelang bedroht, schikaniert, festgenommen und durch die Gerichtsinstanzen geschleift worden. Diese Machenschaften zeigen, dass auch die Regierung Ahmadinedschad's trotz demagogischer Versprechungen, weiterhin die arbeiterfeindliche Politik ihrer Vorgänger fortsetzt. Sie versucht mit der Unterdrückungspolitik die Bemühungen der Arbeiterschaft für die Gründung ihrer unabhängigen Verbände für die gemeinsame Verteidigung ihrer Rechte zu unterbinden.

Die längerfristige Aufgabe der Regierung Ahmadinedschad besteht in der Durchführung der Politik der Privatisierung, um den Weg für die Investitionen und die Akkumulation des Kapitals zu ebnen. Als größter Investor und Arbeitgeber des Landes schürt diese Regierung zugleich die Auseinandersetzung mit den westlichen Mächten für die Durchsetzung und Vergrößerung ihrer wirtschaftlichen Interessen und die Ausbeutung der Ressourcen in der Region. Sie versucht mit der Demonstration militärischer Stärke ihrer regionalen und globalen Konkurrenten Konzessionen abzurufen und ihren eigenen Anteil an der strategischen Teilung der Ausbeute zu sichern. Unter dem Schatten dieser krisenhaften Entwicklung und mit dem Vorwand der ausländischen Gefahr unterdrückt sie mit massivem Einsatz der Gewalt alle wirtschaftlichen, sozialen und politischen Forderungen unterschiedlicher Bevölkerungsschichten von Arbeitern bis hin zu Frauen, Studenten und

Freiheitsliebenden Menschen. Gleichzeitig verspricht sie ausländischen Investoren „sicheres soziales Umfeld“ und lädt sie zu Investitionen im Iran ein.

So bleibt einer Regierung, die die Privatisierung als wichtigste Säule ihrer Wirtschaftspolitik definiert, keine andere Wahl, als sich den Bedürfnissen des weltweit agierenden Kapitals anzupassen. Dass diese Regierung selbst alle wichtigen Bereiche der Wirtschaft unter ihrer Kontrolle hat und der größte Arbeitgeber im Lande ist, bestärkt sie gerade in ihrem Bemühen, sich den Rahmenbedingungen des globalen Kapitals anzupassen. Nicht ohne Grund lobt der letzte Bericht von Internationaler Währungsfond (IWF) gerade die Regierung Ahmadinedschad's für ihre Bemühungen, neue Impulse bei der Privatisierung ausgelöst zu haben. Dass dabei die Arbeiterbewegung brutal unterdrückt wird, war nie für das internationale Kapital ein Hindernis, solche Regime zu unterstützen.

Liebe Kollegen, liebe Kolleginnen,

der 1. Mai im Iran gilt als Symbol des einheitlichen und internationalen Kampf der Arbeiter. Die Notwendigkeit des Kampfes um diesen Tag ist den objektiven Bedingungen entsprungen, die allen kapitalistischen Gesellschaftsordnung immanent sind. So ist die Arbeiterbewegung im Iran ein untrennbarer Bestandteil der internationalen Arbeiterbewegung. Sie ist Kraft ihrer antikapitalistischen Zuneigung gegen jegliche Kriegs- und Militarisierungspolitik und kämpft neben ihrem täglichen Kampf für eine Welt ohne Kriege und für die Gerechtigkeit.

Gerade in diesem Jahr ist der 1. Mai mehr denn je zu einem Tag der Solidarität, des Zusammenfinden und der Zusammenarbeit aller unabhängigen Initiativen und Organisationen der Arbeiterbewegung im Iran. Mit dieser Botschaft der Hoffnung gehen die fortschrittlichen Arbeiter im Iran dem 1. Mai entgegen.

Wir, Aktivisten der Solidaritätskomitees mit den Arbeitern im Iran, die uns selbst als einen Teil der Arbeiterbewegung in Deutschland verstehen, bekünden unsere entschiedene Unterstützung der antikapitalistischen Kämpfe innerhalb der Arbeiterbewegung im Iran. Wir unterstützen die Forderungen aller Arbeiter im Iran, von Recht auf Gründung unabhängiger Vereinigungen bis hin zur Anerkennung des 1. Mai als offizieller Feiertag. Wir rufen alle Aktivisten der Arbeiterbewegung in Deutschland auf, ihre Solidarität mit den Arbeitern im Iran verstärkt fortzusetzen, um gemeinsam unter den schwierigen Bedingungen der gegenwärtigen Drohungen eines Krieges im Mittleren Osten, die Arbeiter im Iran zu einem erfolgreichen Kampf gegen die Kriegspolitik zu verhelfen. Der 1. Mai kann in diesem Jahr zu einem Tag der Arbeitersolidarität und des Kampfes gegen die arbeiterfeindlichen Pläne des Kapitalismus werden.

Hoch lebe der weltweite Kampf der Arbeiter

Verein zur Solidarität mit Arbeiterbewegung im Iran - Hannover
Komitee zur Solidarität mit Arbeitern im Iran - Hamburg
Verein zur Solidarität mit Arbeitern im Iran - Frankfurt
Gruppe zur Solidarität mit Arbeiterbewegung - Berlin
Verein zur Solidarität mit Arbeitern im Iran – Köln

www.arbeiternews.de